

Zdzisław Libera

Osiemdziesięciolecie urodzin Wiktora Weintrauba

Rocznik Towarzystwa Literackiego imienia Adama Mickiewicza 23, 129-130

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ŻYCIA TOWARZYSTWA

ZEBRANIE NAUKOWE KU CZCI PROFESORA WIKTORA WEINTRAUBA W ODDZIALE WARSZAWSKIM

Zdzisław Libera

OSIEMDZIESIĘCIOLECIE URODZIN WIKTORA WEINTRAUBA

Witam serdecznie wszystkich przybyłych dzisiaj na zebranie naukowe poświęcone profesorowi Wiktorowi Weintraubowi z okazji osiemdziesięciolecia Jego urodzin.

Profesor Wiktor Weintraub, doktor Uniwersytetu Jagiellońskiego, w latach 1950 - 1970 profesor slawistyki Uniwersytetu Harvarda w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, członek honorowy naszego Towarzystwa, należy do najwybitniejszych historyków literatury i jest znakomitym reprezentantem polonistyki poza granicami naszego kraju.

Zakres zainteresowań naukowych prof. Weintrauba jest bardzo szeroki. Posługując się tytułem jednej z jego książek można powiedzieć, że obejmuje on literaturę polską od Reja do Boya, od renesansu do współczesności. Profesor położył trwale zasługi w badaniach nad poezją Kochanowskiego, a jako autor pracy *Styl Jana Kochanowskiego* torował drogę nowym kierunkom badawczym. Rozprawa *O niektórych problemach polskiego baroku* publikowana przed laty w „Przeglądzie Humanistycznym” ukazała nie dostrzeżone przedtem cechy tego bogatego, ale nie dość jeszcze zbadanego okresu literackiego.

Profesor Weintraub jest wybitnym znawcą romantyzmu, zwłaszcza twórczości Mickiewicza, któremu poświęcił wiele studiów po polsku i po angielsku. Wydana w Polsce w 1975 r. książka *Profecja i profesura. Mickiewicz, Michelet i Quinet* jest nie tylko historią stosunków polskiego poety z uczonymi francuskimi, ale ukazuje romantyczną wiarę w profetyczną misję poety i rolę, jaką Mickiewicz odegrał w intelektualnym życiu Francji. Z innych rozpraw dotyczących problematyki romantyzmu wyróżnia się studium „*Balladyna*” czyli *zabawa w Szekspira*, które stanowi nowatorskie spojrzenie na dramat Słowackiego.

W październiku 1986 r. gościliśmy profesora Weintrauba w Polsce

z okazji setnej rocznicy istnienia naszego Towarzystwa. Był On jednym z prelegentów sesji jubileuszowej we Wrocławiu, gdzie wygłosił piękny referat pt. *Dziadów część III jako dramat romantyczny: ideologia, struktura, dykcja*.

Pragnę serdecznie podziękować pani prof. Zofii Stefanowskiej i panu prof. Januszowi Pelcowi za wyrażenie zgody na wzięcie udziału w naszym zebraniu w charakterze prelegentów.

Uprzejmie proszę pana profesora Pelca o zabranie głosu.

Janusz Pelc

PRACE WIKTORA WEINTRAUBA NAD LITERATURĄ STAROPOLSKĄ

Profesor Wiktor Weintraub (ur. 10 IV 1908 r. w Zawierciu) rozpoczął swą drogę uczonego wprawdzie nie tylko, ale przede wszystkim jako badacz literatury i kultury staropolskiej. W roku 1929 ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim studia polonistyczne (magisterium) i w tymże roku w księdze zbiorowej pt. *Szymon Szymonowicz i jego czasy* wydanej, jak głosiła karta tytułowa, w Zamościu, opublikował rozprawkę, która zazwyczaj otwiera wykazy prac naukowych Wiktora Weintrauba pt. *Anglik — przyjaciel Szymonowicza*. Okazało się potem, iż ów przyjaciel Szymonowicza, Thomas Segoth, nie był wprawdzie Anglikiem, choć pochodził z wyspy brytyjskiej. Istotniejsze jednak, iż ta rozprawa młodego, kończącego studia polonistyczne Weintrauba do dziś pozostała pracą, obok której nie może przejść obojętnie badacz Szymonowicza i jego *Sielanek*. W roku 1930 Wiktor Weintraub obronił dysertację doktorską pt. *Styl Jana Kochanowskiego*, która w dwa lata później ukazała się jako pierwsza jego książka.

Wiktor Weintraub w czasie swych studiów w Uniwersytecie Jagiellońskim uczestniczył w seminariach i poruszał się w kręgu oddziaływań dwu tamtejszych profesorów: Ignacego Chrzanowskiego i Stanisława Kota. W przyjacielskich rozmowach, jakie prowadziłem z autorem *Stylu Jana Kochanowskiego* w późniejszych latach, wspominał on wielokrotnie, iż obu swym krakowskim profesorom zawdzięczał wiele, Chrzanowskiemu najbardziej może kształtowanie się postawy tolerancyjnej wobec poglądów innych uczonych, a zwłaszcza wobec określających swą osobowość młodych uczonych, co bynajmniej nie było jednoznaczne z rezygnowaniem z przeświadczeń i postawy własnej. Dysertacja doktorska Wiktora